

Какъ ли ще азъ буйний потокъ да мина, хей тамъ, въ блиската долина? Ще стигна ли живо и здраво до моето селце? Вихъръ дали не ще ме понесе въ бездната като леко перце? . . .

Дѣвойката слуша, тамъ наблизо, между скалитѣ агне блѣе . . .

Агънце бѣло, чисто, миличко, остало назадъ отъ стадото . . . Охъ, Боже, безпомощно ще загине, ако и дѣвойката го мълкомъ отмине!

Тя агънцето зърнала, па мило го хванала и и нѣжно го въ своитѣ обятия прѣгърнала . . . Съ дрешката си го е стоплила . . .

И забравила тя, че пѣтя ѝ е опасенъ; не искала и да знай, че селото е още далече. Буря и вѣтъръ сж нищо за нея;—нали агънцето се посгрѣя . . .

Нешастното, мило агънце тя съ дѣха си топила; надъ челце му козинката гладила . . .

Тѣй, залисана въ грижи за слабото сѣщество, дѣвойката злини забравя; до толкова тя да помага на агънцето се отдава, щото, безъ сама да забѣлѣжи, и на себѣ си тя скрити сили дава . . .

